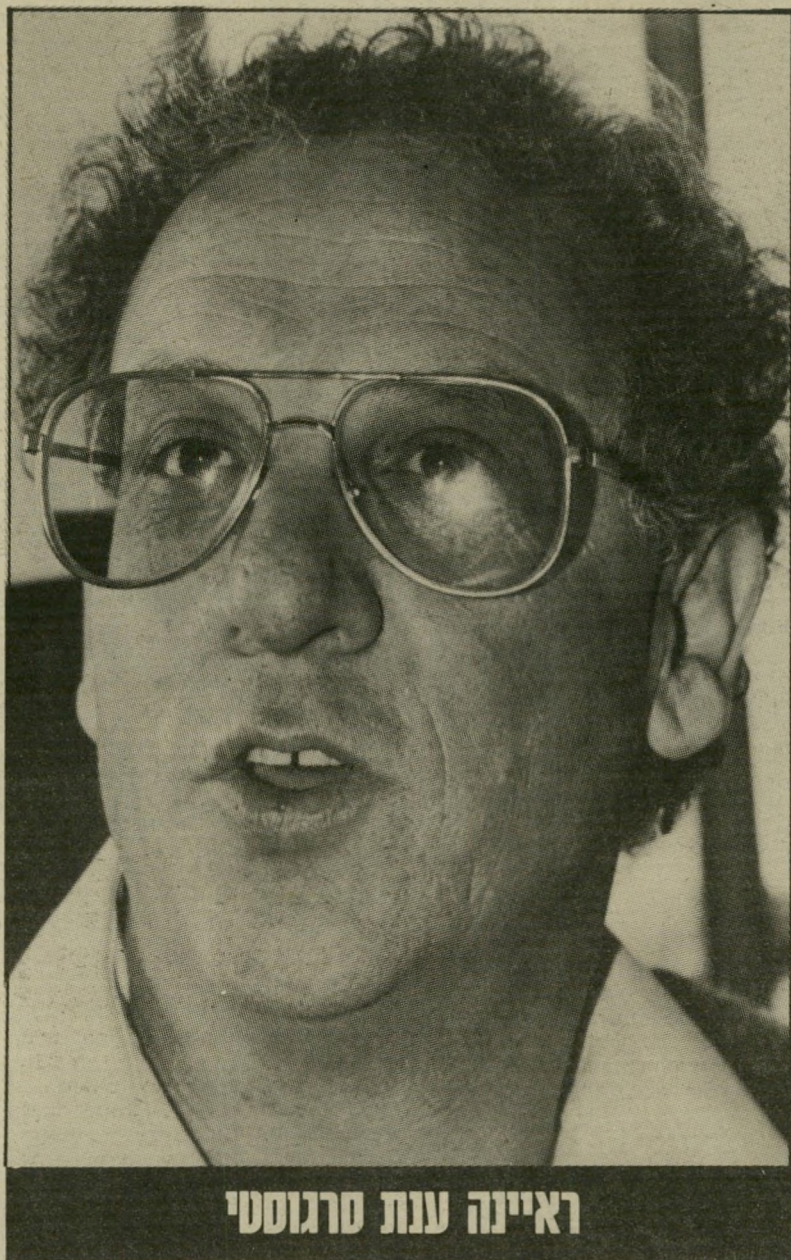

ראובן ("רובי") ריבלין, איש מחנה שמיר בתנועת החרות, מי שכונה השבוע "נסיד", מספר על סכנת הפילוג בתנועת החרות בעיקבות הוועידה, מסביר איך זה לגדול בבית של אצ"ל ואיך זה להיות מיעוט בשנים הראשונות של המדינה

"בגיל 9 וחצי אמרתי שאלמד מישפטים כדי להיות התובע במישפט בן-גוריון על רצח אנשי אלטלנה"

"אני יוחר קרוב לאנשים שצועקים 'מלך-ישראל', ואני הייתי מלך-ביחיד ואצל רבים אני יכול להיות מלך-ירושלים"

ראינה ענת סרגוסטי

"רתחתי מזעם כשהיו אומרים לי 'אתה חרותניק, אבל סימפאטי'. אני סימפאטי, כי אני חרותניק"

"ההבדל ביני לבין דן מרידור ובני בגין שהם יוחר מוכשרים, ולכן הם יכולים להגיע למעמד בלי צורך לעבוד"

"בזמן המצור בירושלים, המפא"יניקים היו מסתדרים. אני הייתי רעב. היינו אוכלים חוביזה"

"דויד לוי הוא אחד הכולטיטיקאים של העת החדשה, שיצר את עצמו יש מאין, ואני מסיר לפניו את הכובע"

"לא מגיע לי משהו

משום שאני אשכנזי!"

נראו בבחירות המוקדמות בסניפים. ריבלין בנה את עצמו כפוליטיקאי לאט וביסודיות. כמה חודשים לפני הבחירות ה-אחרונות לכנסת נערכו בחירות בתוך מרכז-חרות. ריבלין התמודד על מקומו במאנל - קבוצה של 35 איש. שמתוכם נבחרו אחר-כך, בהליך נוסף, שלוש השביעיות שבהן דורגו מועמדי חרות בתוך רשימת הליכוד לכנסת. גם אז היה המאבק מותח וגורלי לגבי רבים מן המועמדים. אך ה-שיטות היו שונות ולא הגיעו לכלל אלימות פרועה. המועמדים הציגו את עצמם לפני חברי המרכז באמצעות מיכתבים ומגישות

קולותיהם של חברי סניף-ירושלים. משרדו הפך למטה-בחירות מאולתר לתומכיו. משם ניהל את כל המאבקים ותיכנן אסטרטגיות שהובילו אותו. לבסוף, ביום הבחירות, לזכות ברוב המיוחל. לוועידת חרות הגיע ריבלין כמנצח הסניף המקומי. אך מותש ממאבק חם ורב תלאות. ביום הדיונים הראשון של הוועידה בא עם לייזו, אחיו הצעיר. שניהם נראו רעננים ונכונים לבאות. כמו כל שאר צירי הוועידה, שנטשו בית ומקום-עבודה כדי להשתתף בהליך הדמוקרטי. שאמור היה להיות רציני ורב-רושם. אם כי אותות של סערה כבר

להירתם מייד לצו המיפלה. מאשר כאילו הוא בא להסביר את עצמו לאיש הנמצא מן העבר השני של קו-הטלפון. במשך חצי השנה האחרונה היה ריבלין עסוק עד מעל לראשו לא בעבודה המישפ-טית, אלא במאבקי-כוח אלימים וסוערים בסניף המקומי. ירושלים, של תנועת-החרות. הדים מן המילחמה שהתנהלה בסניף הגיעו לא פעם לכותרות העיתונים. והם אולי היו הבשורה הראשונה למה שפרץ בשלושת ימיה ולילותיה של ועידת-חרות ה-15. ריבלין התמודד מול ח"כ יהושע מצא על

ישרד עורכי-הדין של ראובן ריב-לין ברחוב בני-יהודה בירושלים. נראה כמו אחרי פוגרום. קומפוסת-קרטון וערימות-ניירת היו פזורות בכל מקום. השטיח היה מאובק. ריבלין עצמו, עורף-דין, שהכל מכירים אותו בשם רובי, ישב בחדרו, שגם הוא ידע ימים טובים יותר. ומילמל בקול צרוד: "אני מוכרח לשקם את המישרד שלי." במהלך הראיון נאלץ לסרב בתקיפות לחברי מיפלה שביקשו שיבוא לתל-אביב, להשתתף בדיונים ובנסיונות אחויו קרעי-חרות. הוא אמר: "לא! בטון עקשני, ונשמע יוחר כאילו הוא צריך לשכנע את עצמו שלא